

[Hans Rasmussen.]

mit parti. Jeg har hidtil kunnet fremføre sådanne meninger direkte inden for selve kredsen, hvis der har været uenighed til stede — og så havde vi jo nok fundet ud af det. Men betragtningerne i Odense faldt i en rent teoretisk betonet diskussion; det er der en del skribenter der ikke har opdaget, men jeg tillægger det ærede medlem en sådan vurderingssans, at han godt ved, hvad det drejede sig om. Det var en diskussion, ikke om aktuelle politiske problemer, for så var der deltagere, der var til stede og deltog i diskussionen, som aldrig var blevet inviteret, men om, hvorvidt man i en given situation kunne holde prisstabiliteten i samfundet; og så pegede man på alle de veje, som man mente kunne være farbare. Jeg har ofte givet udtryk for, at en fastholdelse af den høje beskæftigelsesgrad nu engang må være arbejderbevægelsens fornemste mål.

Jeg mener, at forudsætningerne — og det vil jeg gerne sige her i tinget — for en yderligere nedsættelse af diskontoen allerede nu er til stede. En lavere rentefod vil aktuelt kunne få betydning for visse eksportindustrier, også, på længere sigt, for dem alle, og eftersom vi i stigende omfang må sætte vor lid til eksportindustriene også for at sikre beskæftigelsen og kunne hjemtage valutaen, så er selvfølgelig, som jeg fremførte i Odense, vor rentepolitik aldeles afgørende.

Det er imidlertid sådan her i landet — og jeg mener, at det bør ændres — at det ikke er regeringen, men nationalbanken, der bestemmer rentepolitikken. Men vil nationalbanken ikke — til trods for den stramme finanspolitik, herunder også den bundne opsparing — give erhvervslivet den indsprøjtning, som er nødvendig, for at man kan fastholde den fulde beskæftigelse, må jeg naturligvis bede regeringen tage op til overvejelse, hvilke muligheder den så har. Jeg vil dog gerne tilføje, at jeg synes, det høje folketing også i høj grad må følge de tal vedrørende de arbejdsledige, som viser sig på arbejdsmarkedet; vi kommer jo ikke bort fra, at en vis stigning er undervejs. Det ville være ganske heldigt, om vi var i stand til gennem den økonomiske politik fortsat at klare fuld beskæftigelse herhjemme. Vi ved, at ansvaret for penge-

politikken, rentepolitikken, ligger i nationalbanken, men det var måske en overvejelse værd, om man ikke skulle samle ansvaret ét sted for hele den økonomiske politik — og det måtte i så fald være her.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg var forundret over nogle bemærkninger, som den ærede ordfører for de konservative, det ærede medlem hr. Poul Møller, fremsatte vedrørende fondsdannelser i forbindelse med de efterlønsordninger, som er sat på dagsordenen. (Poul Møller: Det omtalte jeg slet ikke!). Jo, der var noget om fondsdannelser også. (Poul Møller: Ikke et ord!). Jeg finder, at sådanne fondsdannelser, som vi var i stand til at gennemføre, ville være af meget stor betydning, meget stor betydning for erhvervslivet. Det er ikke hensigten — som det også fejlagtigt i en enkelt del af pressen er anført — at disse fondsdannelser alene skulle administreres af arbejdssiden eller fagbevægelsen; det er selvfølgelig hensigten, at en fondsdannelse, hvortil der flyder midler dels fra arbejdsgiverside, dels fra arbejderside, skal administreres af de to parter, der indbetaler beløbene; men jeg tror, at der er skøn enighed om, at kan vi gennem de fondsdannelser, som efterhånden vil omfatte millionbeløb, låne pengene — i hvert fald op til halvdelen af, hvad der ligger i fonden — til erhvervslivet, så er vi dermed med til at styrke effektivitet og produktion i vort samfund.

Aage Fogh: Jeg vil gerne indlede med at sige til den høje regering, at de trusler, der har været fremsat fra oppositionens side om, at man nu ville ud til et valg, vil jeg advare imod at tage for højtideligt. Det er nemlig uomtvisteligt, at Danmark netop nu i disse dage er i færd med at bringe den største høst i hus, vi nogen sinde har haft. Det er uomtvisteligt, at prisen på de varer, vort landbrug eksporterer, ligger så godt, at det normale, veldrevne brug har en sund økonomi. Der er al mulig udsigt til, at de priser vil holde året ud. Vi har fuld beskæftigelse. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der fremsatte ønske om en nedgang i renten, og hvis alt det kan lykkes under den nuværende regering, ville det være mere end almindelig uklogt, hvis den selv benyttede lejligheden til at få